

Indian National Party
Is Indië loyal?

s Indië loyal?

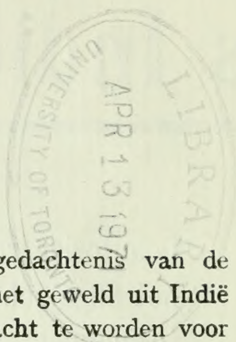
Geautoriseerde Vertaling uit het Engelsch: „India's loyalty to England", gepubliceerd door de „Indian National Party".

1915

Is Indië loyal?

Geautoriseerde Vertaling uit het Engelsch: „India's loyalty to England", gepubliceerd door de „Indian National Party".

1915

Opgedragen aan de nagedachtenis van de Indische Soldaten, die met geweld uit Indië gehaald werden om geslacht te worden voor de zelfzuchtige belangen van Groot-Brittanje.

MANNEN van Engelands uitgestrekt Indisch wingewest strijden thans voor het moederland in Europa, en er wordt gezegd, dat de Indiërs Engeland op alle mogelijke wijze helpen, hetgeen door Albion aan de wereld wordt uitgelegd als een bewijs van toewijding en groote loyaliteit van de zijde van Indië jegens de Engelsche Regeering. De daden dezer Indiërs zijn door de Engelschen voor de wereld verheerlijkt als de nimmer te verbreken gehechtheid der Indiërs aan de Union Jack, als gevolg van het weldadig Engelsch bestuur.

Hoonend wijst de Engelsche Regeering op deze bewijzen als onomstootelijke feiten tegenover hen, die zeggen, dat Indië het Britsch bestuur vijandig is gezind, dat Indië's zonen wachten op de eerste gelegenheid de beste, om tegen dat bestuur op te staan.

De avonturiers en baantjesjagers helpen Engeland.

Het is waar, dat een aantal Indiërs in het Britsche leger strijden en enkelen hunner vrijwillig hun diensten ter beschikking hebben gesteld. Maar wie zijn dezen? Het zijn de Indische soldaten, die deel uitmaken van het Britsch-Indische leger, wier armoede hen noodzaakte zich te scharen onder de Britsche vlag. En als beroepsvechters, wien het enkel en alleen om soldij te doen is, kan van hen worden geeischt te gaan en te vechten waarheen en tegen wien zulks mocht worden verlangd. Zoo geschiedde het, dat toen de Europeesche oorlog uitbrak, een zeer groot aantal dezer Indische soldaten naar Europa werden verscheept, die totaal onkundig waren van hun eigen bestemming! Eenigen van hen dachten, dat zij van de eene Indische haven naar de andere werden vervoerd! Weer anderen meenden, dat zij op weg waren naar Afrika! (De juistheid

dezer bewering wordt bevestigd door de verklaring van Indiërs, die in Frankrijk en Egypte strijden, en van hen, die door de Duitschers werden krijgsgevangen gemaakt.) Wat ten slotte de overigen betreft, wier aantal tusschen haakjes gezegd, gering is, zij zijn avonturiers en baantjesjagers. Deze weinige Indische vorsten, die rond het Britsche kamp in Frankrijk zweven, deze met juweelen behangen Rajahs, die inschrijven op het Engelsche oorlogs-ondersteuningsfonds, en op andere wijze steunen, wie zijn zij, en wat zijn zij? Steeds gekromd onder de klauwen van den tyrannieken Brit; steeds voortgedreven door brute kracht om de partij te kiezen van en klaar te staan voor den Brit en zoodoende steeds ondergeschikt aan Britsche willekeur, zonder iets wat zweemt naar eigen wil en practisch dus gevangenen in hun eigen huis, zijn deze Indische vorsten gedwongen geworden, de koorden hunner beurzen los te maken om te steunen — hetgeen de Keizerlijke Boodschap noemde — een heilige zaak der menschelijkheid! Steeds bewaakt en verdacht, en nimmer vertrouwd door het Britsche Gouvernement en politiek geheel en al onmachtig een eigen onafhankelijken wil te hebben, doen deze Maharajas wat hun direct of indirect bevolen wordt te doen. Wanneer de zonen van enkelen dezer juweel-omhangen vermakelijke «hoofden» rond het Britsche leger zweven als «aides-de-camp», is het, omdat hunne voorvaderen krijgslieden waren, voor wie vechten een beroep was, en wier gedegenereerde afstammelingen nu hun erfelijke instincten wenschen te bevredigen door het hooren van het gestamp der oorlogsrossen en het donderen der kanonnen! Voor deze vorsten beteekent hun loyaliteit zelf-bewaring. Vrees deed hun loyaliteit ontstaan!

Het is enkel en alleen door dezen dekmantel van schijnheiligheid dat die vadsige Rajahs de weelde van een, zij het overigens ook onbeteekenenden en onmachtigen troon, kunnen behouden, en alle de rijke inkomsten, welke eruit voortvloeien. Wat de overigen betreft, de minder begunstigden, zij zijn begeerig naar hoogere titels en meer bewijzen van onderscheiding, terwijl enkelen eenvoudig baantjesjagers zijn!

Zij vertegenwoordigen niet de Indische Natie.

Maar deze zich zelf pousseerende druktemakers en onmachtige vorsten, zij zijn niet de vertegenwoordigers der geheele Indische natie. De gevoelens en gewaarwordingen van de breede massa's, waarop het verpletterend gewicht van het Britsche Bestuur hevig neervalt, worden niet weergegeven door de daden van deze schijnheilige opportunisten.

De massa's van het Indische volk geven, tot nu onduidelijk, op andere wijze aan hun gevoelens uiting, en doen, geleidelijk aan, hun stemmen luider klinken, ofschoon nog geen echo van die stemmen naar buiten vermocht door te dringen, tengevolge der «Britsche liefde voor recht en eerlijkheid»!

Nu wordt hun stem versmoord door de Britsche censuur, welke ingevoerd werd, «teneinde een oorlog te voeren terwille der menschelijkheid».

Deze uiterlijke teekenen van schijnbare loyauteit zijn in het minst nog geen manifestatie van werkelijke loyauteit.

Al dit enthousiaste hoerageroep komt nimmer over de lippen van het volk, dat dagelijks bidt, dat er aan de Britsche heerschappij in Indië een einde moge komen. Al dit rumoer, hetwelk de Britten zoo gaarne te hunnen voordeele uitleggen, gaat uit van opportunisten en handlangers. De patriot en het groote publiek zijn ongevoelig voor deze demonstraties. Onder het schoone devies, dat zij zouden strijden voor de «menschelijkheid», «voor de bevrijding van België», om den opmarsch der «barbaarsche Hunnen te stuiten, die noch eerbied betoonen voor plechtig gesloten internationale verdragen, noch universiteiten, kerken en kunstwerken sparen», heeft men de verbeelding der Indiërs doen gelooven, dat zij medehielpen strijden een glorierijken en prijzenswaardigen oorlog voor de «menschelijkheid». Zoo hebben sommigen zich gemakkelijk laten verleiden om hoera te roepen voor de «Union Jack», terwijl anderen avonturiers zijn, belust op het zien van eene kleine aderlating, en de rest baantjesjagers kunnen worden genoemd!

De Westersche Geest kan niet doordringen in de psychologie van de Oostersche Ziel.

Dit verschijnsel is een anomalie voor den Westerschen geest, die een uitwendige demonstratie steeds beschouwt als den eenigen maatstaf voor de kenbaarmaking van den geest, welke onder het volk leeft. Maar de Oostersche ziel is een verzegeld boek voor den buitenstaander en laat zich nimmer doorgronden. De Oostersche ziel kan nooit geraden worden naar eene uitwendige handeling. Men moet doordringen tot in de uiterste hoeken van den Oosterschen geest, en zich eerst geheel en al inleven in de psychologie der Oostersche ziel, alvorens zij U onbevangen tegemoettreedt. De Oostersche ziel moet men op haar juiste waarde weten te schatten, dan eerst kan de tegenstand, welke belet erin door te dringen, gebroken worden. Daarom geeft deze door vrees geforceerde loyauteit, dit schijnheilig hoerageroep, deze avontuurlijke geest, welke sensatie zoekt op het slagveld, dit vechten als betaalde huurlingen van beroepssoldaten, niet den geest weer der menigte, wier denken nog niet verward is door het Engelsche gevlei, dat thans allerwege toegepast wordt.

De massa in Indië is het Britsche Bestuur vijandig. Het Indische volk heeft zich nimmer verzoend met het Britsche Bestuur, dat altijd zwaar op hen heeft gedrukt, als het gehate Bestuur van «feringees»*. De Indiërs hebben nooit vriendschap kunnen sluiten met de Engelschen, die met hen verschillen in kleur, taal, manieren en godsdienst. Het Engelsche Bestuur in Indië, door verraad, knevelarij en omkooping gegrondvest, en gehandhaafd door bruut geweld, was steeds gehaat. Wanneer de gelegenheid zich daartoe maar even aanbood, hebben de Indiërs zoowel individueel als collectief hunne vijandigheid aan het vreemd bestuur openlijk getoond. Zij hebben de revolutie van 1857, waaraan zij den naam gaven van «Eerste Indische Onaf-

* Algemeene naam door de Indiërs aan de Europeanen gegeven.

hankelijkheids-oorlog», niet vergeten, evenmin als zij zullen nalaten van de gelegenheid opnieuw partij te trekken, zoo spoedig deze zich slechts zal voordoen.

Op verschillende wijze uit het zwijgende volk zijn gevoelens. Zij boycotten de artikelen, welke in Engeland worden gemaakt, en begunstigen de inlandsche industrie, zij steunen hun eigen instellingen en trachten de nationale solidariteit op verschillende vaderlandslievende wijzen op te bouwen.

Dit vaste besluit, Indië te maken tot een land voor de Indiërs, is de oorzaak der nationale beweging, welke zich de bevrijding van Indië tot heerlijk einddoel stelt.

De Engelschen met hun karakteristieke liefde voor «rechtvaardigheid en eerlijkheid» en een groote liefde voor «vrijheid», schelden deze nationale beweging onder het devies «Indië voor de Indiërs» uit voor een anarchistische beweging! En zij laten geen steen onaangeroerd om iedere begeerte, deze nationale verlangens aan te moedigen, te steenigen. Zij jagen de patriotten dood, hangen hen op, verbannen hen, veroordeelen hen tot dwangarbeid, zij geeselen de jongelingen, van tijd tot tijd organiseeren zij «progroms» tegen het weerlooze volk, zij knevelen de pers, en vaardigen verschillende beperkende wetten uit, terroriseeren het volk op alle mogelijke wijzen. Doch wat is het effect ervan geweest? Zij deden de revolutionnaire propaganda welig tieren. Het innig verlangen naar vrijheid, dat in de harten van het volk diep wortel heeft geschoten, en geen uitweg naar buiten vinden kon, leeft thans en groeit thans verborgen. Alle teekenen van uiterlijke manifestaties worden onderdrukt, en het volk, dat zwijgend manifesteert, werkt in stilte, en spaart zijne krachten voor een grootscher werk. Het volk heeft het Britsche Gouvernement uitdagend den handschoen toegeworpen en werkt de pogingen tot nationaliteitsverdoezeling en verengelsching op alle mogelijke wijzen tegen.

Het ras-bewustzijn is ontwaakt en verschillende methoden van revolutionnaire propaganda worden in het werk gesteld om de nationale wedergeboorte te doen plaats vinden.

Voor den wereldreiziger en toevalligen bezoeker is dit deel van het Indisch-nationaal leven een verzegeld boek. Indië schijnt hem verheugd over den keten, die voor dit land gesmeed werd. Maar ver van de schittering, welke het hofleven van den onderkoning omgeeft, ver van den officieelen zonneschijn, ver van de praalzieke, opgepronkte, juweel-omhangen, imbeciele maharajas en handlangers van den Brit, in het hart van Hindoestan, en daar alleen, vindt men de ware gevoelens. De onheilspellende ontevredenheid, die daar altijd heerscht, de wilde haat tegen den Europeaan en zijne manieren, de ernstige wil naar vrijheid, bereiken daar hun hoogtepunt. Dit verklaart in Indië het snelle opkomen en groeien van de revolutionnaire beweging. De zwijgende menigte spreekt op deze wijze. Het is niet de luidruchtige volksmenner, dien Burke en de proclamatie van Koningin Victoria aanhaalt, noch zijn het de Indische stroomannen, die een plaats kregen in de Engelsche wetgevende Raden, die de woordvoerders zijn der zwijgende millioenen, maar de martelaren, die sterven door het koord van den strop, de levenslang verbannenen, de tot den kerker veroordeelden, zij zijn de Apostelen van het nieuwe geloof in het Nationalisme. Het zijn de stille werkers, die de vertolkers zijn van den waren geest van het volk. Deze actieve werkers mogen op het oogenblik in de minderheid zijn, maar zij vormen de populaire, nationale partij in het land, en de toekomst ervan ligt in hun handen. Maar de woede van den Britschen Leeuw valt zwaar op hen neer, en welke ongehoorde straffen en wreedheden hebben zij niet moeten verduren!

De Geschiedenis herhaalt zich.

Maar de nationaliteiten, die in den beginne op vredelievende wijze lijdelijk verzet pleegden, zijn door de vervolging, waaraan zij blootstonden, gedreven tot actief verzet. In het openbaar en in besloten kring prediken zij nu de leer van het gewapend verzet. En het Britsche terrorisme wordt thans door de ultra-revolutionnairen met terrorisme

beantwoord. Oog om Oog, tand om tand, is thans hun strijdleus. De Britsche overheersching moet met haar eigen wapens worden bestreden. De tot hiertoe vredelievende nationalist is thans veranderd in een «Ghazi»; met zijn Heilige Schrift in de eene en de wapens in de andere hand, treedt hij de Britsche onderdrukkers tegemoet. Zoo is de beweging van het lijdelijk verzet veranderd in een propaganda van gewapenden tegenstand, die eischt, een vrij Indië van de Himalaya tot aan Kaap Comorin.

Naar het oordeel van Engelsche politici is het een exotische, Europeesche beweging, welke in den Indischen bodem geen wortel kan schieten. Maar de geschiedenis herhaalt zich, onderdrukking doet immer verzet geboren worden, terrorisme kweekt terrorisme; gelijk eene beweging der Italiaansche «carbonari» en «Jong Italië», is ook in Indië eene beweging aan het werk en het zaad door het bloed der martelaren uitgestrooid, heeft vruchtbaar wortel geschoten. De wereld wordt door de Engelschen onkundig gehouden van deze beweging, welke zij eene «misdadige woeling» heeten.

Deze nationalistische beweging in Indië, aan de buitenstaande wereld zoo goed als onbekend, is geheiligd door het lijden van haar martelaren, en heeft een nieuw hoofdstuk geopend in de Geschiedenis van Indië. De nationalisten zijn geen anarchisten, welke de Indische maatschappij willen omverwerpen, doch patriotten, die eene bevolking van drie honderd millioen zielen willen bevrijden van een gewelddadig overheerschend vreemd bestuur, en tot een zelfstandige natie vormen wil. In stilte lijden zij voor hun heilige zaak, terwijl het schijnheilige en perfide Albion systematisch hen en hun nobele beweging in discrediet tracht te brengen bij de buiten-wereld, die onwetend gehouden wordt van de ziels-ontroerende beweging in Indië.

Gepubliceerd moge hier worden een kleine staat, hoewel onvoldoende en onvolledig, van bestaande gegevens, om de wereld een indruk te geven van deze beweging in Indië, welk staatje zal toonen hoe de Indische patriotten voor hun zaak lijden. Een somber verslag van hun lijden

wordt hier ontleend aan het op last van het Britsche Parlement samengestelde rapport betreffende vervolgingen wegens oproerige toespraken of geschriften, vallende onder paragraaf 108 der Indische strafwet, welke vervolgingen werden ingesteld van Januari 1907 tot 31 December 1908.

Uit «Parliamentary Paper» No. 50, zitting 1909.

Er hebben 81 gevallen van vervolging op grond van paragraaf 108 plaats gehad, welke eindigden met veroordeeling tot zware gevangenisstraffen, wisselend tusschen levenslange verbanning in de Andamans, en verbanning voor den tijd van korter dan een jaar.

Officieel Parlements-rapport over 1909—1910.

Er hadden 101 gevallen van vervolging plaats met dezelfde resultaten.

Officieel Parlements-rapport No. 349.

Vervolgingen naar aanleiding van de «Indian Press Act» (1, 1910).

I. Aantal drukkerijen, van welke waarborgen gevorderd zijn, ingevolge par. 3 (2).
1910—1913: totaal 22 gevallen.

II. Aantal nieuwsbladen, van welker uitgevers waarborgen geeischt werden, ingevolge par. 8 (2).
1910—1913: totaal 20 gevallen.

III. Maatregelen door het Gouvernement getroffen ingevolge par. 4, 5 en 6 van de Pers-wet.
Geen gegevens gepubliceerd over de jaren 1910, 1911, 1912.
1913: totaal 4 gevallen.

IV. Maatregelen genomen tegen nieuwsbladen ingevolge par. 9, 10 en 11 van de Pers-wet.
Geen gegevens gepubliceerd betreffende het jaar 1910.
1911—1914: totaal 5 gevallen.

Naast deze gevallen zijn er echter een ontelbaar aantal vervolgingen ingesteld naar aanleiding van zoogenaamde gevallen van « terrorisme » en « samenwzering », bij welke vervolgingen telkenmale talrijke personen veroordeeld werden tot den dood door den strop, tot levenslange verbanning of zware gevangenisstraffen. Hun getal is legio.

Een voorbeeld uit één provincie zal voldoende zijn om een indruk te geven van den omvang van het revolutionnair terrorisme. Eene officieele commissie, ingesteld door den Gouverneur van Bengalen, in October 1913, vermeldt in een aanhangsel betreffende « Anarchistische Misdaden », in Bengalen alleen gedurende de jaren 1910—1913 gepleegd, 26 moorden, bedreven tijdens roofaanvallen, en 9 politieke moorden, waarbij de schuldigen konden ontsnappen.

Vox populi vox Dei.

Wat beteekenen deze woorden? Deze lange lijst van lijders, die in plaats van te verminderen in aantal, steeds toeneemt, deze zoogenaamde « anarchistische woelingen », die nimmer eenig teeken van uitsterven vertoonen, noch ook van eenige vermindering, de voortdurende ontsnappingen der schuldigen, die, ondanks het waakzaam en scherp toeziend oog van de Britsch-Indische politie, nimmer gepakt worden, en vrij zich overal bewegen zonder door hunne landgenooten verraden te worden, wat beteekent dat alles? Beteekent het niet dat het volk sympathie gevoelt voor de revolutionnairen en hun zaak? Bewijst het niet dat de massa in haar hart alles voelt voor de zaak van de nationale vrijheid en van de revolutionnairen, dat de zwijgende mannen van de daad haar woordvoerders zijn? Bewijst niet de voortdurend revolutionnaire propaganden het veelvuldig plaatsvinden van terrorisme, steeds wassende in hevigheid en omvang, dat de Indische bevolking deze beweging steunt?

De zwijgende Indische massa's spreken haar gevoelens en verlangens uit door de nationalistische beweging.

Dat alleen is de stem van het volk en niet die der egoistische opportunisten en baantjesjagers.

Het is derhalve de stem Gods.

Deze stem des volks verklaart, dat Indië vastbesloten is zich vrij te maken van Engelsche overheersching, dat het zich gereed maakt Britsche ruwe kracht te beantwoorden met ruw geweld, deze stem spoort aan tot daden, welke niet zullen achterwege blijven, voor en aleer de gevangenis zich achter de daders gesloten heeft. Het is de stem des volks, de stem Gods, die zegt, dat Indië vastbesloten is, zich vrij te maken. De nationalisten, hoe zij ook genoemd mogen worden — zij het anarchisten, extremisten, of opstandelingen — zij die deelnemen aan de beweging tot vrijmaking van Indië, ondanks de pogingen, welke het Engelsche Gouvernement moge nemen, teneinde ze te onderwerpen, zelfs te verpletteren, door tal van vaderlandslievenden gevangen te doen nemen, in boeien te slaan en te verbannen, zij zullen overwinnen, want nooit of te nimmer zal de geest van vrijheid, waarvan de gansche atmosfeer doortrokken is, verdrongen kunnen worden, want die geest is zoo sterk, spontaan en algemeen, dat het duidelijk is, dat de Goddelijke Voorzienigheid spreekt door het volk.

Engelands positie in Indië.

Uit het vorenstaande is het duidelijk, dat de positie van het Britsch gouvernement eene zeer wankele is. De Indische «onrust» is geworden de nachtmerrie van den Britschen politicus; gelijk de schim van Banquo vervolgt deze «onrust» het Britsche gouvernement bij dag en nacht, omdat het zich thans klaar bewust is, dat de hypnotische macht, waarmede het Indië regeerde, gebroken is.

Het Indische volk is ontgoocheld, en heeft besef gekregen van wat beteekent «De Weldaad van Engelsch Bestuur».

Een nationalistisch orgaan stelde in verband daarmede de vraag: «Indien de geheele bevolking vastbesloten is, haar juk af te schudden en onafhankelijk wil worden, dan vragen wij ons af, wiens recht in het oog van God en de Rechtvaardigheid billijker is, het Indische dan wel het Engelsche?» De Britsch-Indiër heeft ingezien, dat vrijheid

alleen een einde kan maken aan zijn jammer. Hij zal daarom zoo noodig zwemmen in een zee van bloed, teneinde zijn doel te bereiken. De Britsche heerschappij over Indië is een reine fictie. En deze vreemde heerschappij, gegrondvest op onrecht is een ten hemel schreiende misdaad. Zij moet omvergeworpen worden en een nationaal bestuur moet worden gegrondvest.

Dat Britsch-Indië, moreel gesproken, reeds ontglipt is aan de Engelsche overheersching, is den Brit niet onbekend. Hij weet zeer goed, dat de Britsch-Indiër niet langer staat onder de hypnotische beinvloeding van de «Pax Brittanica», hij geeft zelf toe («Indian unrest» door Valentine Chirol) dat afkeer in verschillenden vorm en graden van heftigheid ten allen tijde heeft bestaan in Indië, en thans ernstige verhoudingen aanneemt.

En zij vergissen zich, als zij dit toeschrijven aan den diep gewortelden afkeer van alle beginselen, waarop de Westersche maatschappij, inzonderheid in een democratisch land als Engeland, is opgebouwd. Er valt niet te ontkennen dat er een hevige afkeer bestaat tegen de Westersche gewelddadige invasie in Indië, maar die afkeer richt zich enkel en alleen tegen het Britsch bestuur.

Het ras-bewustzijn van het volk is geleidelijk aan ontwaakt en het richt zich krachtig tegen de aanwezigheid van het perfide Albion in Indië. De voornaamste en levenmakende band, welke het volk tezamen houdt, is het intense verlangen: Indië als bezit voor de Indiërs. Het Britsch bestuur in Indië, de heerschappij van een ras, over een ander ras, verschillend in taal, karakter, traditie, godsdienst en kleur, heeft geen redelijken grond van bestaan, en alleen bruut geweld houdt deze «Pax Brittanica» in stand.

Maar hoe lang nog?

De Britten weten zeer goed, dat hun positie in Indië onhoudbaar is en een zeer twijfelachtige, en steeds geven zij zich buitengewone zorg ter bescherming hunner belangen. Maar kan dit bestuur over een vreemd volk gerechtvaardigd worden door een beroep op eenig sociologisch of psychologisch beginsel?

De Dag van heden.

De wereld maakt op het oogenblik een critieken tijd door, welke voor haar van het hoogste gewicht is.

De groote natiën der wereld vechten, gelijk zij zeggen voor een « beginsel », « het beginsel der nationaliteit ». Engeland verkondigt luide, dat het den strijd aanvaard heeft voor de zaak der « menschelijkheid », voor het beginsel van « nakoming van plechtige verdragen en overeenkomsten », en wat niet nogal meer!

Maar hoe staat het dan met het beginsel der Indische nationaliteit?

Indien de Triple Entente de wapens opnam ter verdediging van het principe van zelfstandige nationaliteit voor Servië en voor de nakoming der plechtige verdragen, die ten opzichte van België gesloten werden, waarom minachten Engeland en Frankrijk dan deze zoo hoog ten troon gedragen principes, waar het Indië geldt?

Waarom heeft Engeland steeds de plechtige verdragen geignoreerd en verbroken, welke zij met de Indische staten gesloten had? Waarom heeft Engeland zwarte bladzijden geschreven in de historieboeken van Indië, door systematische schending van verdragen en overeenkomsten? Hoe komt het dat de volle beteekenis der uitdrukking: « Het perfide Albion » in Indië zoo wel begrepen werd? Heeft de Brit ooit een belofte aan Indië gedaan, ook gehouden vanaf den noodlottigen dag van Plassey tot op dezen dag? Waar was de geest van het plechtige verdrag om de onschendbaarheid van andere staten te handhaven in de opvatting van het Britsche volk gebleven ten tijde van Dalhousié's annexatiepolitiek in Indië?

Waar was deze Britsche geest toen de staat van Nagpore geannexeerd werd in weerwil van het verdrag van 1826 — « Verdrag van altijddurende vriendschap tusschen de Edelachtbare Oost-Indische Compagnie en Zijne Hoogheid de Maharaja Raghoji Bhonsla, zijne erfgenamen en opvolgers? »

Wat te zeggen van de geschonden verdragen met Nana Shahib, den zoon van den ex-peshwa en de prinses Lakhmi Bai of Jhansi, met den Nawab van Oude en een menigte andere prinsen? Waar was de werkelijke wil om de onschendbaarheid van andere staten te handhaven gebleven toen Sindh, Satara en Punjab met bruut geweld werden geannexeerd? Waar was de Britsche wil om plechtige verdragen te handhaven, toen nu wijlen markies Salisbury zeide, dat «de Proclamatie van Koningin Victoria aan het Indische volk in 1858 niets was dan een stuk politieke schijnheiligheid, dat men zich nimmer voorgenomen had, na te komen.»

Waar is heden ten dage de Britsche liefde voor «menschelijkheid en beschaving», wanneer de Indische patriotten in den kerker worden geworpen, naar de galeien worden gestuurd en in menigte verbannen worden? De waarheid is, dat de snoeverij van het perfide Albion niets anders is dan zuivere schijnheiligheid — een régime van systematische leugens. En het Indische volk is deze leugens moede. De Indiërs, uitgezonderd dan degenen, die verward zijn in de strikken van hun eigenbelang, zien den toestand duidelijk in, en bereiden zich voor op de gebeurtenissen, die het Engelsche bestuur in Indië nader tot zijn einde brengen.

Het Britsch bestuur in Indië is heden ten dage wankeler dan ooit en de Europeesche oorlog en Engelands verwikkelingen met Turkije hebben zijn positie nog verergerd.

Indië gelijkt nu een vulcaan, die zal uitbarsten bij de eerste de beste gelegenheid en het Britsche bestuur, gegrondvest met bloed, zal in bloed omkomen.

